

Čimice

Jméno vzniklo pravděpodobně od osobního jména *Čám* a rodiny Čámových, tvar se časem měnil na **Čiemice, Čemice, Čímice, Czimicze a Čimice**.

Archeologickým výzkumem v 70. a 80. letech tohoto století bylo zjištěno, že historické jádro Čimic bylo osídleno již dříve. Z tohoto území pochází i nález nejbohatšího hrobu šňůrové kultury z poslední doby kamenné (eneolitu). Na jižní straně rybníka bylo zachyceno 16 sídlištních objektů, z nichž je nejzajímavější polozemnice s ohništěm a zásobní jámou. Na základě keramických nálezů jsou objekty datovány do období 12. a počátku 13. století.

Severně od čimického rybníka byla objevena starověká **čimická tvrz** pocházející z 14. století. Počátky sídelního vývoje tohoto areálu však sahají do 6. až 8. století, tj. do doby slovanského osídlení, jemuž předcházela ještě osada z mladší doby římské a z doby stěhování národů. Výstavbě vlastní tvrze rovněž předcházelo osídlení z 13. století, z něhož byly nalezeny fragmenty kamenné románské budovy z opukových kvádrů. V jihozápadní a severozápadní části areálu bylo nalezeno několik dalších sídlištních objektů (2 polozemnice, objekty nadzemní konstrukce, zásobní jáma), které byly od okolí odděleny příkopem s palisádou. Tvrzištěm vybudovaným ve 14. století vyvrcholil stavební vývoj areálu. Čimická tvrz je cenným dokladem historického vývoje Prahy a v roce 1985 byla prohlášena za nemovitou archeologickou památku. Bohužel další její osud byl poznamenán novou výstavbou této lokality, především výstavbou tzv. Obchodně kulturního centra, která poznamenala tvářnost celého území a pohltila historické jádro Čimic. Součástí této stavby byla též úprava archeologických vykopávek, které měly dotvořit jižní parkovou část. Nad zbytky základů domů a polozemnic z 13. a 14. století měly být provedeny kopie původních nálezů, obnoven příkop s dřevěným můstkem a palisáda se měla nahradit výsadbou jalovců. Zůstalo však jen u zasypání a zatravnění pozemku.

Ves se poprvé připomíná v roce 1334 jako církevní majetek pražské svatovítské kapituly (sboru kanovníků v čele s proboštem). Za husitských válek byla zabavena Pražany a připadla farnímu kostelu sv. Klimenta na Poříčí, řečenému v Tůních. Tento kostel byl rovněž zkonfiskován jako odvěta Husitů proti poslednímu katolickému faráři *Janu Protivovi z Nové Vsi*, odpůrci a udavači Jana Husa. Patronem kostela se stala obec Novoměstská a byl v držení "kališníků" až do bělohorské bitvy v roce 1620.

Pražské obce neměly do roku 1420 za svými hradbami nemovitý majetek. Vlastnili ho jen někteří měšťané jako soukromý majetek. Vypovězením jinověrců a konfiskací získalo Staré a Nové Město značný majetek, zejména venkovský. Šlo asi o 160 různých dvorů a tvrzí s vesnicemi. Ty byly většinou rozdány nebo rozprodány předním bojovníkům a přívržencům husitského hnutí. Vlastnické změny zasáhly i církevní majetek, k němuž náležely Dolní a Horní Chabry a Čimice, které v té době měly dva dvory. Jeden byl pronajmut *Kristianovi*, který zemřel v roce 1437. Statek převzala podle smlouvy s "kostelníky kostela" (správci kostelního majetku) sv. Klimenta na Poříčí jeho manželka *Eva* a měla ho v držení ještě v roce 1457. Druhý dvůr spolu s dědinami a rybníkem koupil roku 1443 za 90 kop grošů *Jan Černucký z Radnic* své manželce Kateřině a svému bratru kováři u sv. Ambrože Vaňkovi, novoměstskému měšťanu a "*střelci z koňské brány*".

V roce 1459 obnovil král Jiří z Poděbrad (vládl 1458-1471) pražským měšťanům většinu Zikmundových privilegií na majetkové zisky z období husitské revoluce z let 1420-1437. Šlo o 31 vesnic a 4 dvory. O deset let později, v roce 1469 byly tímž králem zapsány dva dvory v Čimicích, ves Chabry aj., jako celek majetek Nového Města, což bylo potvrzeno 13. 5. 1474 králem Vladislavem II. Jagelonským (1471-1516). Z toho však pro obec jako statek pozemský byl určen

jen Vestec, ostatní statky byly novoměstské zádušní majetky, přináležející k farám. Cena zapsaného majetku nebyla velká a obec měla pouze právo vrchního vlastnictví. Roční plat z majetku se odváděl k záduší (majetkové věnování pro spásu duše, tj. hlavně nadání nebo odkazy ve prospěch kostela, jež bylo jedním z jeho hlavních příjmů).

Kdo byl dalším nájemcem Čimic není známo, ale v roce 1545 je jako nájemce uveden *Jan Kelčský z Kelče*, který si téhož roku pronajmul od strahovského opata Jana pustý dvůr ve vsi Dolejších Chabrech. Následujícího roku mu byl dvůr ve vsi odstoupen strahovským konventem s tím, aby on a další držitelé statku Čimic platili každoročně 13 kop českých grošů. Opat si vyhradil volný lov v lese *Tenesti* (lesík u Brněk). Na základě této smlouvy dal zapsat v roce 1546 císař Ferdinand I. Habsburský (1526-1564) statek Čimice s dvorem v Dol. Chabrech Janu Kelečskému dědičně. Do té doby to byl statek "zápisný" (tj. zapsaný jako jmění duchovní či špitální). Roku 1551 prodal Čimice *Zikmund Kelečský z Kelče Adamovi Labunskému ze Strašína*. Z té doby pochází také nejstarší zpráva o čimické tvrzi. Následujícího roku Adam ze Strašína zadlužil statek Čimice, když si půjčil od majitele libeňského panství *Albrechta Bryknara z Brukštejna* 200 kop grošů. Dluh však řádně nesplácel, a tak se po devíti letech roku 1561 ujal správy Albrecht Bryknar. V roce 1565 prodal Adam (psaný již *Čimický ze Strašína*) Čimice s povinným platem 13 kop strahovskému klášteru *Sigmundu Dionesu z Hradšína*. Ten je dlouho nedržel a roku 1566 odstoupil Čimice s malou náhradou *Albrechtovi, purkrabímu z Donína*. Bryknarův nárok však nebyl přes veškeré uzavřené dohody s novými majiteli plněn, a proto majetek roku 1570 přešel do jeho vlastnictví. Ves Čimice se stala trvalou součástí libeňského panství a od té doby jsou dějiny Čimic spjaty s osudy tohoto dominátu.

Bryknarové drželi Čimice až do roku 1595, kdy *Jiří Bryknar z Brukštejna* prodal libeňské panství *Elišce Hoffmanové z Donína*, potřetí provdané za protestanta *Jana z Čirnhausu*. Ještě než v roce 1611 zemřela, nechala přepsat roku 1609 celé panství na svého manžela. Ve výčtu majetku je zde uvedena i ves Čimice ještě s tvrzí. Po Bílé hoře však Čirnhausové jako protestantská šlechta přišli o své statky. Libeňské panství nejdříve připadlo *Albrechtu z Valdštejna*, pak *Trautmannsdorfům*, roku 1639 bylo opět vráceno Čirnhausům a ti ho roku 1651 prodali *Nosticům*. V roce 1662 prodal hrabě *Jan Hartvik Nostic* (1610-1683) libeňské panství *Starému městu pražskému*. To byla poslední čimická vrchnost.

Za třicetileté války utrpěly Čimice velké škody. Panské dvory i dvě poddanské chalupy byly zcela pusté a v této době pravděpodobně zanikla celá čimická tvrz. V zemských deskách se roku 1665 uvádí "*poplužní dvůr Čimice se vším patřičným příslušenstvím, na zimu i léto osetými i neosetými poli, loukami, ovocnými zahradami, hovězím, skopovým i vepřovým dobytkem i drůbeží, se dvěma chalupníky, jejich platy a požadavky*". Byl zde tedy jen dvůr bez poddaných, který měl "*dva člověky*" (odvozeno od toho, že se dobrovolně podrobili člověčenství, tj. poddanství). Měli původně po 9 korcích a sídlili v nynějších číslech 3 a 4. O těchto chalupách se píše již v roce 1600.

Jak již bylo řečeno od roku 1662 až do roku 1848 vládla Libeň. Bylo to centrum vnějšího života našich obcí, středisko správy obce, vrchní dozorcí i soudní orgán. Zde se udělovalo povolení k prodeji a koupi nemovitostí, povolení ke svatbě, převádění gruntu s otce na syna a veškeré smlouvy. Bez souhlasu a vědomí vrchních libeňských orgánů, v čele s direktorem, nesměl poddaný lid nic samovolně podnikat. Vlastní vrchnost obec pražská - Staré Město - v čele se svým purkmistrem, však vládu nad obcemi přímo neprováděla a libeňské panství bylo především v 18. století často pronajímáno.

V dobách josefinských byly zrušeny z velké části měšťanské, církevní i zemské dvory a témuž osudu propadl i **dvůr čimický**. V roce 1782 byl zrušen a pozemky o výměře 314 ha byly rozparcelovány mezi čimické a chaberské osadníky. V krátké době potom v roce 1788 bylo již v tereziánském katastru uváděno 9 majitelů samostatných gruntů. **Vlastní samostatná obec Čimická**

powstala v letech 1783-1787. V té době z původních dvou chalupníků vzrostla na 8 čísel. Některá z nich, hlavně koupí dvorských pozemků, se značně zvětšila.

Jedním z prvních osadníků na počátku založení obce byl *Josef Schwáb*, jehož usedlost **čp. 3**, velká 9 korců, trvala již v 16. století. Byla to jedna ze dvou jediných usedlostí, spolu s čp.4. Bývala to stále jen chalupa, později s 15 korci (4,31 ha). Roku 1654 byl majitelem *Soldatovský*, pak *Martin Dolejší*, známý i v Horních Chabrech. Majitelé se pak stále měnili, až roku 1788 nastoupil *Josef Schwáb*, který měl pozemek u Drahánského mlýna. Po něm zůstal název "Schwábova rokle". Ten provdal svou dceru *Josefu Bohuslavovi* z Hostivaře, jehož rod měl pak tři usedlosti v Čimicích. Měl tři syny, Víta, Matěje, kterým koupil usedlosti č. 2 a 5 v Čimicích. Synu Václavovi postoupil statek r. 1891. Tento Václav zemřel r. 1926 a vdova Kateřina statek pronajala. V roce 1946 koupila usedlost dcera *Zdeňka*, provdaná *Smrčková*, choť továrníka *ing. Jar. Smrčky* v Humpolci. Po jejich emigraci v roce 1948 jmění bylo zabaveno a usedlost byla v roce 1949 přidělena Státním statkům *Odolena Voda*, a pak *JZD Chabry*. V roce 1961 bylo nařízeno odstranění usedlosti z důvodu zchátralosti a komunikační závady. Na ploše po demolici byli provedeny sadové úpravy.

Druhým a posledním bývalým poddaným v **čp. 4** byl při vzniku obce *Josef Homola* a po jeho smrti v roce 1795 známý rod *Kindlův*. Po zrušení dvora to byl největší statek v obci (předtím jen chalupa rovněž o 15 korcích). V r. 1654 byl zde majitelem *Štěpánovský*, pak „chalupa *Václava Špačka*“. Nato následovali tři různí majitelé a r. 1770 převzal grunt *Josef Homola*. Zemřel r. 1795, po něm nastoupil rod *Kindlův*, který držel statek přes sto let. Prvý Kindl byl *Jakub*, nato syn *František*, který statek převzal v r. 1814. Pak zde hospodařil od r. 1853 jeho syn *František* s manželkou *Annou*, rozenou *Srbovou* z Kobyliš. Zemřel v r. 1905. Jediný syn *Bedřich* převzal statek r. 1883 s *Emilií*, rozenou *Pokornou* z Třeboradic. Zemřel bez dětí r. 1913 a tím rod *Kindlův* úplně zanikl. Vdova *Emílie* z počátku statek pronajala a roku 1936 ho prodala příbuznému *ing. Františkovi Janouškovi* (+ 3. 3. 1958). Pachtýřem zde byl rolník *František Kočí*, který měl od roku 1932 pronajmut i statek čp. 3, kde byl v r. 1948 jmenován národním správcem. Po roce 1948 byla nemovitost v užívání *JZD Dol. Chabry* a v roce 1967 byla převedena do správy *ČKD Dukla* v Karlíně. Byl odstraněn na přelomu let 1986/87 z důvodu výstavby „*Čimice 2. stavba - Obchodní centrum*“.

Vedle těchto dvou původních gruntů zůstal zde bývalý dvůr o který se, resp. o jeho různé hospodářské stavby, rozdělilo více usedlíků. Byli to *Václav Löfler*, pak rodina *Bohuslavova* v čp. 2, *Josef Skrábek*, pak rodina *Hladkých* v čp. 5. Číslo popisné 7 vlastnil *Jan Skrábek*, později rodina *Dostálova* a v čp. 8 byl původně *Pavel Skřivánek*, pak rodina *Soukupova*. Vlastní čimický dvůr, měl pak **čp.1**. Tento grunt se naprosto lišil svou minulostí od jiných objektů. Bývalo to panské sídlo, kde bydleli majitelé dvora, spíše však po většině jeho nájemci. Hospodářské budovy byly v nynějších číslech 2, 5, 6, 7 a 8. Stodoly bývaly na západní straně obytných stavení, lišící se od druhých staveb svojí úpravou a výškou. V jedné větší světnici byl přes celý strop veliký kříž zhotovený z malty nebo sádry. Tato místnost sloužila patrně náboženským účelům. Prvým známým majitelem uvedeným v roce 1788 byl *Tomáš Janocha*, který převzal tehdy ještě malou usedlost. Po něm roku 1830 *Václav Popelář*, pak *Seyfried* z Kobyliš a r. 1872 jeho syn *Tomáš*. R. 1885 byl vlastníkem gruntu *Leopold Süsland*, a za tři roky na to *Josef Franěk*. Od něho koupil statek v roce 1891 *František Pěknice*. Zde je na místě se zmínit o tajemné velké chodbě, která byla v této usedlosti. *Karel Dvořák*, bývalý starosta *Chaber* a autor spisku *Chabry-Čimice*, vydaného v roce 1948 o ní píše :

...Zde se dlužno pozastaviti u zajímavého objevu. Ve sklepě tohoto dříve panského sídla vede dlouhá chodba, prý od *Bohnic* a odbočuje, a také i do *Kobyliš*. Jmenovaný *Pěkník* vešel kdys do toho sklepa se svíčkou, prošel kus chodby, přišel tam na studánku a něco dále na hromádku jemného popele. Vtom však svíčka zhasla, on se vrátil a z opatrnosti vchod do sklepa zazdil. Od té

doby se již nikdo o zazděnou chodbu nestaral. Snad v budoucnu se přece něco bližšího o té chodbě zjistí“.

V roce 1912 prodal Pěknice usedlost *Josefu Holasovi* a ten ji postoupil v roce 1933 synu *Zdeňkovi*. Objekt byl odstraněn v druhé polovině 80. let tohoto století. Z dalších nejstarších usedlostí bylo čp. 2. Bývala to součást hospodářského dvora. Po jeho rozdělení v roce 1782 byl jeho prvním knihovně zaneseným majitelem *Václav Löfler* r. 1788. V roce 1842 byla majitelkou *Cecilie Stříbrná*, choť vrchnostenského úředníka. Roku 1850 koupil usedlost *Václav Bohuslav*. Po něm převzal grunt syn *Vít* a na to r. 1902 syn *František*, který roku 1934 zemřel. Vdova po něm, *Marie*, roz. *Kmoničková*, jejíž otec býval zde kdysi učitelem, vedla usedlost dále a pak ji postoupila synovi *Karlovi*.

V roce 1961 byla v akci Z provedena z bývalé stodoly patřící k čp. 2 (mezi čp. 5 a 8) přeměna na požární zbrojnici. Stavbě bylo přiděleno čp. 3. Vlastní usedlost s devíti bytovými jednotkami byla odstraněna údajně z důvodu všeobecné zchátralosti a nerentabilnosti oprav v roce 1978.

Dalším nejstarším objektem, dosud existujícím, je **Drahaňský mlýn býv. čp. 20**, dnes čp. 501. Tento kamenný dům ve stylu rustikalizovaného baroka stojí úplně osamocen v čimickém katastru na začátku Drahaňské rokle. Jméno je středověkého původu, neboť polím nad mlýnem se říkalo *Na drahách*. Mlýn a po něm i potok a rokle s rekreační chatovou osadou, založenou ve třicátých letech, dostaly název *Drahaňský* či *Drahaňský*. Po celá staletí zde býval mlýn, před nímž byl rybník napájený dvěma zdejšími rybníky a potůčkem z *Rybníček*. Původní, mnoho let starý dřevěný mlýn byl zbořen a na jeho základech dal v roce 1676 postavit mlynář *Tomáš Kocourek* nový mlýn, o němž svědčí zápis uložený v archivu hl. m. Prahy.:

"Prodáno jest jedno místo pode vsí Dolní Chabry pod loukama panskýma, kde někdy předešle mlýn stával, tak jak po dnes grunty a zdi se spatřují, Tomáši Kocourkovi, řemesla mlynářského, by na místě mlejn postavil. Za to 60 zlatých povinen dáti bude."

V roce 1687 už byl mlýn prodán *Ludmile Jirkovské*. Vystřídalo se zde mnoho majitelů, mezi nimi i hrabě *Millesimo*, patrně majitel sousedních Brněk. Po roce 1850 koupil mlýn *August Zvelebil* z *Roztok*. Tehdy bylo při něm 6 korců polí (1,72 ha). Za deset let přikoupil od *Cecilie Stříbrné* z *Dol. Chaber* veškeré stráně při výměře 26 korců (7,48 ha). Jediný jejich syn v mladých letech zemřel a dcera se provdala za *Josefa Křepelu* z *Přemyšlení*. Ten sice vedl mlýn dál, ale jelikož se již nemohl vyrovnat modernějším mlýnům, tento v roce 1910 zrušil. Roku 1915 vypustil a vysušil i rybník a přeměnil ho v pole. Jeho dcera *Marie* se provdala r. 1919 za *Václava Příhůnka*.

Zrušením poddanství v r. 1848 ztratil své opodstatnění starý správní systém, kdy veřejnou správu vykonávaly v první instanci patrimoniální (vrchnostenské) úřady nebo magistráty. Do veřejné správy byla zavedena dvojkolejnost, kdy na jedné straně ji vykonávaly státní úřady a na druhé straně orgány územní samosprávy. První zákonnou úpravu dostaly obce tzv. *Stadionovým prozatímním obecním zřízením* z 20. března 1849. V čele uvozoovacího patentu byla vytčena zásada „základem svobodného státu je svobodná obec“. Obce se tak staly nejnižšími články a instancemi územní samosprávy. Obecní samospráva byla uvedena v život, jakmile zahájily od 1. 1. 1850 svou činnost nově zřízené státní politické úřady. Čimice, dosud spadající od r. 1440 do kouřimského kraje, byly po územní reorganizaci začleněny do pražského kraje a nově vzniklého karlínského okresu. Spolu s osadami *Dolních* a *Horních Chaber* vytvořili tyto místní obce jednu **spojenou obec** pro správu věcí veřejných.

Každá osada měla ale svou vlastní, byť v oblasti přenesené působnosti částečně omezenou samosprávu, v jejímž čele stál jednotlivý místní starosta. Kompetence těchto místních obcí byly

převážně v oblasti samostatného hospodaření a majetku. Čimice byly však nejmenší osadou. Podle sčítání v roce 1843 měly 18 domů, v nichž žilo 64 obyvatel (na rozdíl od Chaber, které v té době měly 49 domů s 243 obyvateli). V roce 1857 se jen navýšil počet obyvatelů o 1/3. Roku 1890 měly Čimice pouze 21 domů se 127 příslušníky. Starostou spojených obcí byl v té době *Václav Suchý* a pak *Jan Vokurka*. Místním (tj. čimickým) starostou byl dlouhá léta *Bedřich Kindl*, jemuž patřila usedlost čp. 4.

V roce 1823 si postavila chaberská obec, po vzoru jiných obcí, svou vlastní přízemní jednotřídní **školu**, s jednou větší učebnou a bytem pro správce. Náklad na stavbu činil 7,185 zl. a vyučování započalo v roce 1824. Z počátku navštěvovaly školu i děti z okolních vesnic - Čimic, Veltěže, Zdiby a Brněk. Zdiby byly odškoleny roku 1851 a Čimice v roce 1868 do Bohnic, kam měly děti blíže než do Chaber. Když se roku 1913 chystala bohnická obec postavit novou školu, pomýšlela na stavbu školy i chaberská obec. Zažádala tudíž o odškolení Čimic do Chaber, ale 1. světová válka zmařila postavení společné školy. Stavba I. etapy obecné školy byla dokončena až v roce 1938 a II. etapa měšťanské školy až v roce 1941.

Za první republiky provázely bohnickou obec potíže s umístěním stále většího počtu žáků, a proto oznámila v roce 1932 chaberské obci, jejíž povinností bylo postarati se o čimické žáky, že nebude přijímat nové děti. Po delším jednání však došlo k dohodě a čimickým byli ponechány dvě učebny za náhradu na jejich udržování 3650 Kč. V následujícím roce částka však činila již 8650 Kč. V červenci roku 1935 opustily konečně čimické školní děti nadobro bohnickou školu a Čimice byly po dlouhé době opět přiškoleny k Chabrům. Pro děti byly zřízeny na žádost místní školní rady dvě třídy z bývalé truhlářské dílny *Josefa Mouchy* při **čp. 10** v Čimicích.

Původní dům byla bývalá kovárna *Františka Horálka*. Po požáru byl dům v roce 1894 postaven znovu Josefem Černým pro Františka Palata. (Předtím v roce 1890 postihl velký požár v Čimicích usedlosti čp. 2, 5 a 8). V roce 1928 patřil dům uvedenému Josefu Mouchovi, který zde přistavěl velkou jednopatrovou truhlářskou dílnu. S přestavbou na dvě provizorní učebny bylo započato 16. 8. a ukončena byla 16. 9. 1935. V roce 1942 zde byla již v najaté místnosti umístěna mateřská škola.

Obtížné bylo umístění dětí do měšťanské školy. Ty byly odkázány jen na pražské školy v Kobylisích, Libni a Karlíně. Místy se platilo 250Kč poplatku za jednoho žáka. Po dostavění nové chaberské měšťanské školy se svízelná situace vyřešila, a jak píše Karel Dvořák: „*Nebudeme se už doprošovat Prahy ani Bohnic, aby našim dětem poskytl na nějaký čas přístřeší*“. Od 1. 11. 1941 bylo zahájeno vyučování a všechny školní děti z Chaber a Čimic „*zde našly svůj pevný útulek*“.

Farou byly Čimice od roku 1870 přifařeny k Bohnicím, kdy byly odloučeny od Proseka. K farnosti prosecké patřily již v roce 1648 obce Prosek, Libeň, Kobylisy, Strašnice, Chabry, Vysočany, Letňany, Brnky, dvůr čimický, olšanský, střížkovský a 59 vinařských domů (věřících bylo 1970 a vinařů 792). Zdravotním obvodem spadaly Čimice již od 19. století do Kobylis. Z konce min. století jmenujeme alespoň známého obvodního lékaře v Kobylisích *MUDr. Heindla*. Od roku 1878 byly Čimice přiděleny k poštovnímu úřadu v Troji a po zřízení poštovního úřadu v Bohnicích sem (Praha 44).

Telefonní stanice byla ale v Kobylisích (Praha 42). Později si jako první, zřídil přímo v Čimicích na svůj náklad soukromou telefonní stanicí *A. Klíč* (z čp. 38), kterou propůjčoval soukromníkům. Brzy na to byly v 30. letech instalovány další stanice. Dopravní spojení s Kobylisí a tím i Prahou bylo autobusové z trati Bohnice-Kobylisy. Interval byl každou půl hodinu a stanice byla na rohu bohnického parku, u křižovatky okresní silnice. Autobus jezdil do roku 1943 a trasa byla obnovena v červnu roku 1945.

Z nejstaršího osídlení Čimic zůstala dodnes zachována pouze **kaplička sv. Jana Nepomuckého**. Stojí stranou u zásobovacího vjezdu do obchodního centra. Před přestěhováním tvořila významnou urbanistickou dominantu na návrší staré čimické návsi. Původně klasicistní kaplička, se soškou sv. Jana Nep. s nečitelným chronografem z 2. pol. 18. století, byla nově postavena. Před kapličkou zůstala zachována usedlost *Antonína Černého dům čp. 12*, jež započal v roce 1908 s parcelací svých pozemků při ulici Čimické (1. bloku ohraničeného dále ulicemi Na Průhoně, Okořská a Fořtova) a bývalý statek *Václava Bohuslava čp. 15*.

K význačnějším objektům patří **hostinec „u Pospíšilů“ čp. 18**. Roku 1890 a 1891 jej nechal přestavět hostinský *Antonín Pospíšil*. V roce 1932 byla provedena stavitelem Jindřichem Linkem přístavba tanečního sálu na místě zbouraného domu čp. 16 Matěje Suka pro *Josefa Pospíšila*. Původně to bylo sídlo všech zábav, především tanečních. Hostinec spolu s ostatními hrál významnou úlohu i ve veřejném životě v letech 1919-1938. Roku 1896 si nechal postavit v severní části návsi dům **čp. 21 Vít Bohuslav**. Býval zde hostinec „u Vaňků“, dnes odstraněný. V tomto trojúhelníkovém bloku stály vedle ještě domy čp. 22 *Antonína Stočesa* z r. 1904 a *Antonína Pavláta* z r. 1909. Kolem roku 1930 si zde v západním cípu bloku na osadním pozemku postavili své provizorní domky *Václav Dvořák* a *František Křížek*. I tyto stavby byly zdemolovány. Nejmladším hostincem byl dům **Václava Kittla čp. 33**, postavený v roce 1913. Roku 1938 provedl hostinský Josef Kittl přístavbu hostince.

V roce 1910 se konala první ustavující valná hromada a byl založen „*Záloženský a spořitelní spolek pro Chabry a Čimice*“. Roku 1924 byl název změněn na "**Kampelička, spořitelní a záložní spolek v Chabrech**" a roku 1941 na "*Chaberskou záložnu*". Tento peněžní ústav patřil mezi první ústavy v obci. Původní malý spořitelní spolek časem vyrostl na velký peněžní ústav s mnoha miliony ročního obratu a stal se pro obec nepostradatelným. Prvním starostou ústavu byl do r. 1915 *Josef Dědeček*. Do roku 1925 *František Bohuslav* z Čimic, pak *Václav Malý* a od roku 1942 *Václav Vomáčka* z Krupé, který r. 1921 koupil statek čp. 1 v Horních Chabrech od Josefa Chvoje z Kobyliš.

Roku 1912 se konaly poslední volby podle starého tehdejšího zřízení z r. 1864. Starostou spojených obcí byl zvolen *Josef Hudeček*, který v témže roce odstoupil a byl zvolen *Karel Dvořák*, autor publikace „*Chabry-Čimice, jejich minulost a další vývoj*“ z roku 1948. Za války se volby nekonaly, a tak zastupitelstvo řídilo obecní věci až do roku 1919, kdy se poprvé konaly volby na demokratickém základě (tzn. na základě rovného, přímého, tajného a všeobecného hlasovacího práva). Zvítězila strana sociálně demokratická (60%) a starostou byl zvolen *Josef Ženišek*. Ten kvůli maléru s **čimickým hájem** v roce 1921 odstoupil a byl zvolen nár. socialista a stavitel *František Karásek*. O této události K. Dvořák píše:

"V roce 1921 se tehdejší zemský výbor usnesl, že celý čimický háj i s některými pozemky při něm, ve výměře asi 62ha, připojí ke katastru bohnického. Příslušné usnesení o tom zaslal zdejšímu obecnímu úřadu patrně s odvolací lhůtou. Tehdejší starosta p. Ž. zaslalý přípis obecnímu úřadu patrně ani nečetl, zůstal prostě nepovšimnut. Následkem toho se žádné kroky na obhájení vlastnictví obce neučinily a celý háj s příslušnými k němu pozemky, ba i několik soukromých pozemků, odepsány z katastru čimického a připsány do katastru bohnického, což vše knihovně provedeno".

Obec tak ztratila Čimický háj, který byt' dříve patřil k bohnickému dvoru, byl do té doby zapsán v čimickém katastru. Ve volbách v roce 1923, 1927, 1931 a 1934 zvítězila komunistická strana. Starostou spojených obcí byl zvolen v r. 1923 komunist *Josef Militký* a od roku 1927 komunist *Josef Šimáček*. Pro nedodržení nařízení okr. hejtmana bylo obecní zastupitelstvo rozpuštěno a dosazen vládní komisař Josef Čermák z Ďáblic. Ten vykonával funkci do 25. 6. 1935, kdy byl zvolen posledním starostou před 2. světovou válkou *J. Hoffmann*. Dne 28. 8. 1938 bylo zastupitelstvo znovu rozpuštěno, a to z důvodu, že vládním nařízením byla rozpuštěna komunistická

strana. Jako vládní komisař byl dosazen od 28.4. 38 do 12.41 *Ferdinand Schutz*, úředník šekového úřadu v.v.

Za války stál v čele 7. členného podzemního výboru, a po válce se uchopil vedení obce. Funkci osadních místních starostů obce Čimice vykonával *Josef Černý*, *František Fořt* z čp. 11 a před válkou *Karel Tůma*.

V roce 1925 byl ustanoven v Čimicích dobrovolný sbor **hasičů**. Asi v r. 1934 si zakoupil sbor nejnovější motorovou přívěsnou stříkačku osazenou dvoutaktním čtyřválcovým motorem. Měla 300 metrů hlavních, 400 metrů pobočných hadic a výkon 4 hl vody za hodinu. Již předtím v roce 1911 byla předána stará stříkačka z Chaber do Čimic. Obsluhovali ji řemeslníci (kovář, pokrývač, tesař). V roce 1938 byla na žádost místní osady v Čimicích provedena přístavba a adaptace **čp. 13** na hasičskou zbrojnicí. Dům stával naproti domu čp. 12 (dnes zde začíná ulice odbočující k obchodnímu centru) a byl odstraněn. V roce 1961 byla vybudována v akci Z nová hasičská zbrojnice ve stodole, která byla součástí čp. 2. Dostala čp. 3, avšak i ta byla odstraněna v roce 1985 spolu s ostatními sousedními objekty zástavby starého jádra Čimic z důvodu výstavby OKC Čimice.

Dnem 1. 1. 1922 vstoupil v život zákon o Velké Praze, kterým se sloučilo s Prahou 38 sousedních obcí a osad. Vládním usnesením č. 222 z 17. 12. 1926 se zbytky obvodů okresních politických správ v Karlíně a Smíchově sloučily od 1. 6.19 27 do jednoho polit. úřadu **Praha-Venkov** se sídlem v Praze. Součástí tohoto okresu se staly až do roku 1942 i Čimice, kdy byl okres přejmenován na Praha-venkov-sever (Prag-Land-Nord). Okolo roku 1940 bylo provedeno sloučení tří osad v jedinou obec a dosavadní místní (osadní) zastupitelstva byla zrušena i s místními (osadními) starosty. Jméni a majetek osad tak přešel do jedné politické obce. Úřední název celé nové obce zněl **Dolní Chabry**. To byl konec byt' omezené čimické samosprávy. Všechny tři spojené osady i při blízkosti Prahy se až do konce 1. světové války zvolna rozvíjely. V roce 1921 měly jen 35 domů s 265 obyvateli. Do roku 1927 bylo postaveno převážně bohnickým stavitelem *Josefem Matějíčkem* jen několik domů. Šlo především o dům prvního komunistického starosty Josefa Militkého **čp. 36**, který postavil v roce 1922 známý stavitel politik této oblasti František Karásek a dům **čp. 38** z roku 1924 manželů Jana a Emílie Klíčových. Pak však nastalo velké rozprodávání pozemků na stavební parcely, a po několika letech pak nastal přímo neobyčejný stavební ruch. V Čimicích se počalo parcelovat pro výstavbu malých domků v roce 1928. První započala *A. Nováková* na pozemku č. kat. 253.

Stavby rodinných domků úžasně rostly a již roku 1930 dosáhly počtu 212 domů. Po dobu hospodářské krize počátkem 30. let se růst poněkud zmírnil, ale zástavba pokračovala až do roku 1940, kdy počet domů činil 269, v nichž bydlelo 1692 obyvatel. Tím obec Čimická předhlonila svým růstem i osadu Dolních Chaber, která stávala od svého založení vždy v popředí. Za války byly stavby zakázány, neboť Němci potřebovali stavební materiál. Po 2. světové válce poklesl počet obyvatelů na 1297 a v r. 1946 nebylo možno stavět domky pro nedostatek a drahotu stavebního materiálu a značných mezd. Další růst obce byl nepatrný a v době připojení obce ku Praze v roce 1960 měly Čimice necelých 1200 obyvatel.

V letech 1976-1986 zde bylo vybudováno jako součást Severního města sídliště, jehož hlavním architektem byl B. Stuchlý. V roce 1989 zde žilo již přes 7000 obyvatel. Výstavbou sídliště ztratila osada Čimice svůj osobitý ráz.

Zdroj: *Zdeněk K. Kovářik* - články z časopisu **Osmička** (12/1998 a 1-2/1999). Opraveno z webu <http://www.cimice.cz/z-historie-cimic.html> dle původního zdroje.